

HORIZONT UDALOSTÍ

MARTIN HLAVAJ

STRÁŽCOVIA ČIERNEHO SLNKA

HORIZONT UDALOSTÍ

STRÁŽCOVIA ČIERNEHO SLNKA

MARTIN HLAVAJ

POĎAKOVANIE

Ďakujem svojej rodine za trpezlivosť počas dlhých nocí strávených s myšlienkami v cudzom vesmíre. Osobitne chcem poďakovať skvelej kamarátke Gabike, ktorá so mnou konzultovala väčšiu časť príbehu.

V neposlednom rade ďakujem Vám, čitateľom, ktorí plánujete túto knihu prečítať.

Verím, že sa Vám bude páčiť.

strazcoviaciernehoslka.sk

ISBN: 978-80-570-6389-6

KAPITOLA 1

CESTA K NEZNÁMU

Vesmír je miestom nekonečných možností, no zároveň aj nekonečných tajomstiev a hrozivých nebezpečenstiev. Tam, kde nebolo žiadne svetlo, len prázdnota a temnota, sa všetko zdalo byť nehybné a bez života. Avšak aj v tejto prázdnote existovali miesta, ktoré vzbudzovali úctu a hrôzu zároveň – miesta, kde sa príroda neukázala v plnej kráse, ale vo svojej najdesivejšej a najnepochopiteľnejšej podobe.

Jedným z takýchto miest bola čierna diera, „Čierne Slnko“. Tento gigantický kozmický útvar, vzdialený milióny svetelných rokov od Zeme, bol skutočnou záhadou. Jeho prítomnosť bola už dlho známa, ale to, čo sa okolo neho dialo, sa vymykalo všetkým známym pravidlám fyziky. Hmota a svetlo sa okolo neho krútili, ako keby to boli len hračky v rukách neviditeľného obra. Bol to fenomén, ktorý fascinoval vedcov a inžinierov po celé generácie, ale zároveň desil všetkých, ktorí mali dosť odvahy postaviť sa jeho sile. V tejto nepreniknuteľnej temnote plávala osamelá loď – Obelisk. Bola to majestátna vesmírna loď, patriaca k najpokročilejším výskumným plavidlám, aké ľudstvo doteraz vytvorilo. Jej

masívne trupy boli skonštruované zo zliatin odolných voči najextrémnejším podmienkam vesmíru. Senzory a prístroje lode boli nesmierne precízne a dokázali zachytiť aj tie najjemnejšie zmeny v kozmickom prostredí, čo umožňovalo posádke odhaliť aj tie najmenšie anomálie. Loď sa pomaly približovala k čiernej diere, jej pohyb bol plynulý a kontrolovaný, no v jej vnútri panovala tichá nervozita. Táto atmosféra neistoty sa šírila medzi členmi posádky ako neviditeľná vlna, zasahujúc všetkých – od kapitánky až po najmladšieho technika. Všetci vedeli, že sa blížila k miestu, kde sa nejedna misia skončila tragicky. No zároveň ich poháňala túžba objaviť niečo nové, niečo, čo by mohlo navždy zmeniť ich chápanie vesmíru.

V centre tejto lode, v kapitánskej miestnosti, stála kapitánka Lýdia Voss. Bola to žena so silnou vôľou, ktorej prítomnosť sama o sebe vzbudzovala rešpekt. Bola známa svojou nekompromisnosťou, ale aj spravodlivosťou. Viedla svoju posádku s odhodlaním, ale nikdy nezabúdala na ich ľudskosť. Lýdia bola žena vo veku, keď už človek získal múdrosť a skúsenosti, ale stále si udržal energiu a odhodlanie mladej duše. Jej krátke tmavé vlasy boli vždy dokonale upravené, odrážajúc jej disciplinovanú povahu. Jej oči, hlboké a prenikavé, boli zrkadlom jej duše – odhaľovali jej zvedavosť, ale aj obavy, ktoré ju neustále prenasledovali.

Jej svetlá pokožka pôsobila v mäkkom svetle interiéru lode takmer priesvitne. Jej uniforma, navrhnutá pre najvyšších veliteľov flotily, bola kombináciou elegancie a praktickosti. Vysoký golier jej poskytoval ochranu, zatiaľ čo množstvo vreciek a pripevneného vybavenia bolo dôkazom jej pripravenosti čeliť čomukoľvek. Na hrudi sa leskol odznak kapitánky, symbolizujúci jej velenie nad touto loďou a zodpovednosť za každého člena posádky.

Kapitánka stála pri panoramatickom okne, ktoré jej poskyto-

valo výhľad na čiernu dieru. Tento pohľad bol fascinujúci a desivý zároveň. Čierna diera pred ňou sa zdala byť ako živý tvor, ktorý pohlcoval všetko, čo sa k nemu priblížilo. Jej prstence hmoty sa krútili v nekonečnom tanci, deformované obrovskou gravitačnou silou, ktorá prekonávala všetko, čo Lýdia kedy videla. Jej myseľ sa snažila uchopiť rozsah tejto sily, ale čím viac o nej premýšľala, tým viac sa jej zdalo, že sa pozerá na niečo, čo nie je z tohto sveta. Lýdia nebola žena, ktorá by sa dala zastrašiť. Hoci jej srdce bilo rýchlejšie, jej tvár zostala pokojná a sústredená. Bola zvyknutá na nebezpečenstvo, bola zvyknutá čeliť neznámu. Jej otec ju vždy učil, že strach je prirodzený, ale skutočná sila spočíva v schopnosti ho prekonať. A teraz, viac ako kedykoľvek predtým, musela byť silná. Vedela, že jej posádka sa na ňu spolieha. Vedela, že jej rozhodnutia môžu znamenať rozdiel medzi životom a smrťou. Lýdia si spomenula na dni, keď bola ešte mladou kadetkou, snažiacou sa dokázať, že je hodná svojho mena. Jej otec, veliteľ známej lode, bol vždy prísny, ale spravodlivý. Naučil ju všetko, čo vedela o vesmíre, a naučil ju aj to, že nie všetko je také, ako sa zdá. „Vesmír je klamár,“ hovoril jej často. „Ukazuje ti to, čo chceš vidieť, ale pravda je vždy skrytá niekde hlbšie.“ Teraz, keď stála pred čiernou dierou, si tieto slová pripomínala viac ako kedykoľvek predtým.

Z myšlienok ju vytrhol jemný zvuk otvárajúcich sa dverí. Do miestnosti vstúpil Dr. Ethan Drayke, jej hlavný vedec a jeden z najbližších priateľov na tejto misii. Ethan bol muž strednej výšky, s tmavými vlasmi, ktoré boli vždy trochu rozstrapatené, akoby práve vstal z postele. Jeho bystré oči, ktoré sa zdali byť vždy v pohybe, odrážali jeho nekonečnú zvedavosť a túžbu po poznaní.

Ethan bol jedným z tých vedcov, ktorí neustále premýšľali a analyzovali. Každý nový objav bol pre neho výzvou, každá nová anomália bola záhadou, ktorú musel vyriešiť. Jeho laboratórium bolo plné rôznych zariadení a prístrojov, ktoré používal na svoje

experimenty. Jeho pracovný stôl bol vždy zaplnený grafmi, výpočtami a poznámkami, ktoré nikto iný okrem neho nedokázal úplne pochopiť. Ale práve to z neho robilo jedného z najlepších vedcov svojej doby.

Keď vstúpil do miestnosti, jeho pohľad okamžite zamieril na obrazovku, kde sa zobrazovali aktuálne údaje o čiernej diere. Jeho oči sa zúžili, keď začal rýchlo analyzovať všetky dostupné informácie. „Myslel som si, že tá tu nájdem“ povedal s jemným úsmevom, ktorý odrážal jeho priateľský vzťah s Lydiou. „Áno, je to jedno z tých miest, ktoré nútia človeka premýšľať,“ odpovedala Lýdia, stále hľadiac na čiernu dieru. Jej hlas bol tichý, no v ňom bolo cítiť hĺbku jej myšlienok.

Ethan sa postavil vedľa nej a ich pohľady sa stretli. „To, čo vidíme, je len špička ľadovca,“ začal, hlas mu jemne vibroval vzrušením. „Tieto frekvencie... tie anomálie... niečo tu neseďí.“

Lydia na chvíľu mlčala, jej čelo sa zamračilo, keď sa pokúšala zachytiť význam jeho slov. „Čo tým chceš povedať?“ spýtala sa nakoniec, aj keď v kútiku mysle už tušila odpoveď.

„Čierne diery by nemali vydávať žiadne signály,“ vysvetlil. Jeho oči sa pri tom na okamih rozžiarili, akoby práve rozlúštil záhadu. „Ale táto... táto vysielala niečo, čo nie je z nášho sveta. Niečo... alebo niekto... sa nám možno pokúša niečo povedať.“

Lydia sa na neho zadívala, jej pohľad stuhol, keď pocítila zvláštny chlad prebiehajúci chrbticou. „Ale čo to môže byť?“ spýtala sa takmer šeptom, akoby sa bála, že vyslovenie tejto otázky by mohlo otvoriť dvere k niečomu, čo ešte nechcela čeliť.

Ethan si prešiel rukou cez vlasy, jeho myseľ pracovala na plné obrátky. „To neviem,“ priznal. „Ale viem jedno – musíme to zistiť. Ak by sme sa teraz zastavili, mohli by sme premeškať najväčší objav našich životov.“ Lýdia sa na neho pozrela a v jej očiach sa zračilo rozhodnutie. „Musíme byť opatrní,“ povedala po chvíli. „Nechcem stratiť nikoho z posádky len preto, že sme

boli príliš zvedaví.“ Ethan prikývol, jeho výraz sa zmenil na vážny. „Opatrnosť je na mieste,“ súhlasil. „Ale toto... toto stojí za riziko.“

Lýdia sa ešte raz pozrela na obrazovku, kde sa stále zobrazovali údaje o čiernej diere. Vedela, že stojí pred rozhodnutím, ktoré môže zmeniť celý pohľad na vesmír. No tiež vedela, že nemôže dovoliť, aby strach ovládol jej rozhodovanie. „Pripravíme posádku,“ povedala napokon. „Uvidíme, čo nás tam čaká.“ Ethan sa na ňu usmial, jeho oči žiarili nadšením. „V tom je práve to čaro, nie?“ Lýdia sa neubránila úsmevu. „Možno máš pravdu,“ priznala. „Ale radšej sa pripravme. Nechcem, aby sme boli prekvapení.“ Ethan prikývol a bez ďalších slov sa otočil a vydal sa z miestnosti. Lýdia zostala stáť pri okne ešte niekoľko sekúnd, jej pohľad sa znovu vrátil k obrovskej čiernej diere pred nimi. Vedela, že cesta pred nimi bude nebezpečná, možno dokonca smrteľná. Ale tiež vedela, že to, čo tam nájdú, môže zmeniť všetko. S týmito myšlienkami v hlave sa napokon otočila a vydala sa za Ethanom, pripravená na to, čo ich čaká.

Obelisk bol skutočným zázrakom ľudského inžinierstva, korunou vesmírneho výskumu, ktorá sa stala symbolom toho, čo všetko ľudstvo dokáže, keď spojí svoje sily pre spoločný cieľ. Loď merala viac než dva kilometre a jej trup, tmavý a matný, sa vznášal v hlbokom vesmíre ako tajomný tieň, ktorý odmietal byť pohltený temnotou okolo. Zliatina, z ktorej bola loď postavená, bola výsledkom desaťročí výskumu a vývoja, pričom kombinovala pevnosť, flexibilitu a odolnosť proti kozmickému žiareniu, mikrometeoroidom a extrémnym teplotám, ktoré by zničili bežné materiály.

V srdci „*Obelisku*“ sa nachádzal reaktor poháňaný antihmotou, technologický zázrak, ktorý poskytoval takmer neobmedzené množstvo energie. Tento reaktor, obklopený vrstvami ochranných polí a magnetických bariér, bol navrhnutý tak, aby

bezpečne udržiaval antihmotu izolovanú od hmoty. V prípade akéhokoľvek problému sa reaktor mohol okamžite vypnúť a prejsť do bezpečného režimu, čím sa eliminovalo riziko katastrofy. Práve tento reaktor bol tým, čo poháňalo loď naprieč nesmiernymi vzdialenosťami vesmíru. Pohonný systém lode bol kombináciou tradičných iontových motorov a pokročilého gravitačného pohonu, ktorý umožňoval lodi deformovať časopriestor okolo seba a tým skracovať vzdialenosti medzi hviezdami. Tento systém bol zároveň jemný k posádke a zabezpečoval, že loď mohla manévrovať aj v blízkosti gravitačných anomálií bez toho, aby ohrozila svojich členov. Interiér „*Obelisku*“ bol rovnako impozantný. Vnútorne priestory boli navrhnuté s ohľadom na pohodlie a efektivitu. Široké chodby umožňovali ľahký pohyb posádky a boli vybavené panelmi, ktoré okamžite zobrazovali akékoľvek dôležité informácie, od stavu systémov až po aktuálnu polohu lode v kozmickom priestore. Každý kút lode bol optimalizovaný pre dlhodobý pobyt v hlbokom vesmíre, so všetkým, čo posádka potrebovala na prežitie, prácu a odpočinok.

Lýdia Voss kráčala chodbami, jej kroky boli tiché, no pevné. Hoci bola kapitánkou lode, nikdy sa neuzatvárala len vo svojej kajute. Práve naopak – pravidelne prechádzala loďou, aby sa presvedčila, že všetko funguje tak, ako má, a že jej posádka je pripravená čeliť čomukoľvek, čo by ich mohlo stretnúť.

Ako prechádzala okolo rôznych sekcií lode, spozorovala rôznorodé činnosti, ktoré sa odohrávali. Technici pracovali na kalibrácii senzorov, pripravujúc ich na náročné podmienky, ktoré očakávali pri vstupe do blízkosti čiernej diery. Na ich tvárach bolo vidieť koncentráciu, každý pohyb bol presný a precízny. Lýdia si všimla, ako zručne ovládajú svoje prístroje, nastavujúc jemné parametre, ktoré mohli rozhodnúť o úspechu alebo neúspechu ich misie.

Vedecký tím, pod vedením Dr. Ethana Drayka, bol hlboko

ponorený do analýzy údajov, ktoré neustále prichádzali z vonkajších senzorov. Ethan, s jeho charakteristicky rozstrapatenými vlasmi a intenzívnym pohľadom, sa v jednom momente obrátil od holografického displeja, kde sa premietali rôzne grafy a spektrálne analýzy. Zbadal Lydiu, ktorá práve prechádzala popri nich, a krátko sa usmial na znak uznania, než sa znova vrátil k práci. „Kapitánka,“ pozdravil ju mladý vedecký dôstojník, ktorý sa práve nachádzal pri Ethanovi. „Zdá sa, že sa blížime k niečomu veľkému,“ začal, jeho hlas plný zvedavosti a vzrušenia. „Tieto frekvencie... nikdy sme nič podobné nevideli. Sú tak zvláštne a precízne, akoby ich niekto zámerné usporiadal.“ Lýdia sa na chvíľu zamyslela, jej pohľad klesol k prístrojom, ktoré vytrvalo vysielali údaje. Jej myseľ už dávno prechádzala všetkými možnými scenármi. „Možno nás skutočne čaká niečo, na čo nie sme pripravení,“ povedala nakoniec, tón jej hlasu bol pevný, ale zároveň opatrný. „Uistite sa, že všetky systémy fungujú na sto percent. Akákoľvek porucha by nás mohla stáť životy.“

Ethan na ňu chvíľu pozeral, obdivujúc jej schopnosť udržať si chladnú hlavu aj pod tlakom. „Máme všetko pripravené,“ ubezpečil ju, no jeho tón prezrádzal, že jeho myšlienky sa stále zaoberajú frekvenciami. „Ale nemyslíte, že to môže byť niečo viac? Niečo, čo prepisuje všetko, čo sme doteraz vedeli?“

Lýdia sa otočila, jej pohľad sa zarezával priamo do jeho očí. „Možno,“ odpovedala ticho, no s dôrazom. „Ale toto nie je chvíľa na hypotézy. Musíme byť schopní reagovať na čokoľvek, čo nás tam čaká – či už je to objav storočia alebo hrozba, ktorú ani nepoznáme.“

Ethan si uvedomil váhu jej slov. Neboli len príkazom, boli to slová, ktoré v sebe niesli skúsenosti človeka, ktorý čelil neznámemu už mnohokrát. „Máte pravdu,“ prikývol, tentokrát bez nadšenia, ale so zodpovednosťou v hlase. „Postarám sa, aby bolo všetko pripravené.“ Lýdia sa na okamih usmiala, no v očiach jej

zaiskril tieň neistoty. „A Ethan,“ dodala, kým odchádzal, „dajte vedieť posádke, že to môže byť niečo nečakané. Chcem, aby boli pripravení – nielen technicky, ale aj mentálne.“ Ethan na ňu naposledy pozrel a kývol hlavou. „Rozumiem,“ povedal jednoducho, no jeho myseľ už opäť pracovala na tom, čo tieto záhadné signály mohli znamenať.

Keď Lýdia pokračovala vo svojej prehliadke lode, jej myseľ bola neustále aktívna. Pozorovala, ako sa jednotliví členovia posádky pripravujú na to, čo by mohlo byť ich najväčším objavom – alebo ich poslednou výpravou. Vo výcvikovej oblasti videla niekoľko vojakov, ktorí sa pripravovali na možnosť stretnutia s neznámymi hrozbami. Ich pohyby boli rýchle, ich zbrane boli presne nastavené a pripravené na použitie v prípade núdze. Prešla okolo komunikačného centra, kde dôstojníci monitorovali všetky možné kanály, hoci už niekoľko hodín neboli zaznamenané žiadne nové správy z centrálného velenia na Zemi. Ich misia bola natoľko vzdialená, že priame spojenie bolo takmer nemožné, a preto sa spoliehali hlavne na svoje schopnosti a vybavenie. Lýdia sa končne dostala do hlavného spoločenského priestoru, kde časť posádky trávila svoj voľný čas. Videla tváre napätých členov posádky, ktorí sa snažili uvoľniť, no v každom z nich bolo cítiť očakávanie toho, čo má prísť. Niektorí z nich hrali šach na holografickej šachovnici, iní si prezerali rodinné fotografie na osobných zariadeniach. Všetko tu pôsobilo pokojne, no Lýdia vedela, že tento pokoj je len tichom pred búrkou.

Po prechádzke po lodi a monitorovaní všetkých kľúčových oblastí sa Lýdia vrátila do kapitánskej miestnosti, kde sa mala konať veľká porada. Vedela, že toto stretnutie bude kľúčové pre ich ďalší postup. Všetci dôstojníci, vedci a špecialisti sa mali zísť, aby prediskutovali plán, ktorým sa budú riadiť pri vstupe do neznáma.

Cítila, ako sa jej zovrela hrud'. Na palube „*Obelisku*“ bolo

všetko pripravené. Teraz už zostávalo len čeliť tomu, čo ich čakalo na druhej strane čiernej diery.

Kapitánka Lýdia Voss stála pred veľkým holografickým displejom v konferenčnej miestnosti na palube „*Obelisku*“. Miestnosť, ktorá sa bežne využívala na strategické stretnutia a vedecké debaty, teraz praskala vo švíkoch. Všetky stoličky okolo oválneho stola boli obsadené a niekoľko členov posádky stálo pri stenách, napäto očakávajúc, čo bude nasledovať. Miestnosť bola osvetlená jemným modrým svetlom, ktoré vytváralo tlmenú, ale sústredenú atmosféru. V strede miestnosti, nad stolom, sa vznášala holografická projekcia čiernej diery, ktorá rotovala pomaly, ale nezadržateľne, ako temná pripomienka toho, čo ich čakalo. Zvuky prístrojov a tichého šumu ventilácie poskytovali zvukovú kulisu, ktorá kontrastovala s očakávaním, ktoré viselo vo vzduchu. Lýdia stála rovno, jej postoj bol neochvejný, ale oči prezrádzali zmes sústredenia a obáv. Dnes nebola len kapitánkou – bola aj vodcom, ktorý mal viesť svojich ľudí do neznáma. Vedela, že to, čo sa tu dnes povie, bude mať rozhodujúci vplyv na priebeh celej misie. „Ďakujem vám, že ste prišli,“ začala, jej hlas bol autoritatívny, no zároveň v ňom bolo cítiť úprimnú vďačnosť. Všetky oči v miestnosti sa na ňu upriamili. „Všetci vieme, prečo sme tu. Nachádzame sa pred najväčším neznámom, aké ľudstvo kedy skúmalo. Čierna diera, ktorú máme pred sebou, nie je obyčajným objektom vesmíru. Už teraz vieme, že vykazuje anomálie, ktoré sa vymykajú nášmu chápaniu.“ Lýdia ukázala na hologram, ktorý sa pred nimi vznášal. „Táto čierna diera nie je len koncom, ako sme sa vždy domnievali. Je možné, že je bránou. Čím? To zatiaľ nevieme. Ale naším cieľom je to zistiť.“

Ethan Drayke, ktorý sedel po jej pravici, mierne prikývol a

dodal: „Naša misia spočíva v tom, aby sme preskúmali tieto anomálie, zhromaždili čo najviac dát a vrátili sa späť. To znamená, že musíme byť pripravení na každú vec s ktorou sa stretieme. Naša technológia nám dáva výhodu, ale stále sme v neznámej oblasti. Čierne diery sú známe svojou nepredvídateľnosťou.“

„Je to niečo, čo sa nedá v plnej miere predvídať,“ pokračovala Lýdia. „Preto musíme byť opatrní, ale zároveň odhodlaní. Máme jedinečnú príležitosť urobiť prielom, ktorý môže zmeniť všetko, čo vieme o vesmíre.“ Na jej slová sa v miestnosti ozvalo šušťanie a niekoľko hlasov začalo diskutovať. Lýdia si všimla, že niektorí členovia posádky si vymieňajú pohľady – niektoré plné obáv, iné plné zvedavosti. Siahla po ovládači a upravila hologram tak, aby sa na ňom zobrazili kľúčové body ich plánu. „Naša cesta bude rozdelená do niekoľkých fáz,“ pokračovala. „Najsôr musíme stabilizovať naše systémy, aby sme dokázali zvládnuť gravitačné vlny a radiáciu, ktoré na nás môžu pôsobiť v blízkosti horizontu udalostí. Na to sa zameria technický tím.“ Lýdia pokynula k veliteľovi technického oddelenia, komandérovi Hiroshim Takadovi, ktorý bol známy svojím pokojom a precíznosťou. Hiroshi, muž stredného veku s krátkymi, starostlivo udržiavanými vlasmi a tmavými očami, ktoré sa vždy zdali byť o krok pred problémom, vstúpil do rozhovoru s istotou. „Naše systémy sú pripravené na výkyvy, ktoré môžeme očakávať. Vyvinuli sme aj niekoľko redundancií, aby sme minimalizovali riziká. Ale ako vždy, musíme byť pripravení na nepredvídané udalosti.“

„Komandér Takada a jeho tím odvodili vynikajúcu prácu,“ pokračovala Lýdia, čím dala najavo, že dôveruje jeho úsudku. „Ale zároveň musíme byť pripravení aj na iné eventuality. Prechod cez horizont udalostí bude vyžadovať koordináciu celého tímu.“

„Pre prípad, že by sme narazili na niečo, čo nebudeme môcť

zvládnuť bežnými prostriedkami,“ pridal sa Ethan, „budeme mať pripravené aj naše experimentálne zariadenia, vrátane gravitačných manipulátorov a energetických absorbérov. Tieto zariadenia by nám mali poskytnúť flexibilitu v prípade nečakaných situácií.“ Lýdia kývla a zamerala sa na ďalšiu časť plánu. „Vedecký tím, pod vedením Dr. Drayka, bude zodpovedný za zber údajov počas celej misie. Budeme sa zameriavať na frekvencie, gravitačné vlny, časopriestorové anomálie a všetko, čo môže naznačovať, že táto čierna diera nie je len koncom, ale aj bránou.“ V miestnosti to opäť začalo šumieť, tentoraz však nadšením. Členovia vedeckého tímu si vymieňali vzrušené pohľady. Vedeli, že to, čo ich čaká, môže byť objav storočia.

Lýdia sa presunula k ďalšiemu bodu. „Ochrana posádky bude našou najvyššou prioritou. Veliteľka bezpečnosti, major Sarah Vega, bude zodpovedná za to, aby sme boli pripravení na akýkoľvek potenciálny konflikt alebo nebezpečenstvo.“

Sarah Vega bola známa svojím nekompromisným prístupom k bezpečnosti. Bola vysoká, s krátkymi, nakrátko ostrihanými vlasmi a prenikavým pohľadom, ktorý dokázal preniknúť aj cez najtvrdšiu vrstvu sebaistoty. Sarah nebola typom človeka, ktorý by sa dal ľahko zastrašiť. Po rokoch strávených v rôznych vojenských misiách vedela, ako udržať posádku v bezpečí, a nehodlala nič nechať na náhodu. „Naše zbrane a obranné systémy sú pripravené,“ oznámila Sarah vecne. „Ak by sme narazili na nepriateľa alebo iné hrozby, budeme pripravení reagovať. Máme plne vybavenú bezpečnostnú jednotku, ktorá bude v pohotovosti počas celej misie.“

Lýdia vedela, že sa môže spoľahnúť na Sarah a jej tím. „Bezpečnosť bude kľúčová,“ zdôraznila. „A to nielen kvôli možným vonkajším hrozbám, ale aj preto, že sa budeme nachádzať v extrémne nebezpečnej oblasti. Každý z vás musí byť ostrážitý a pripravený na čokoľvek.“ Jej slová mali v miestnosti ťažkú váhu.

Každý člen posádky si uvedomoval, aké riziká sú s touto misiou spojené. Boli to profesionáli, ktorí prešli náročným výcvikom, ale nikto nemohol byť úplne pripravený na to, čo sa môže stať v blízkosti čiernej diery.

„Dobre, teraz sa sústreďme na to, čo je pred nami,“ prehovorila Lýdia rozhodným hlasom, pričom ukázala na holografický displej. Obraz sa zmenil na trojrozmerný schematický plán lode a priestor okolo čiernej diery. „Naším hlavným cieľom je preskúmať tieto anomálie a zhromaždiť maximum údajov.“ Urobila pauzu, aby sa uistila, že má plnú pozornosť celej posádky. „Budeme mapovať každú zónu v blízkosti horizontu udalostí, identifikovať všetky nezrovnalosti a pokúsiť sa pochopiť, čo ich spôsobuje. Tieto údaje môžu byť kľúčové nielen pre náš výskum, ale aj pre bezpečnosť celej posádky. Ak niečo unikne našej pozornosti, môže to mať katastrofálne následky.“ Lýdia sa pozrela na svojich ľudí, jej pohľad bol pevný, no zároveň povzbudivý. „Toto je naša šanca ukázať, na čo sme pripravení. Zvládneme to – spolieham sa na vás.“

„Na tento účel sme vyvinuli špeciálne sondy, ktoré budú schopné operovať v extrémnych podmienkach,“ dodal Ethan. „Budeme ich vysielat' priamo do gravitačných vln, aby sme získali údaje, ktoré nám môžu poskytnúť odpovede na otázky, ktoré nás trápia.“

V tej chvíli sa ozval hlas z konca miestnosti. Bol to veliteľ komunikácie, poručík Alex Morrow, ktorý sa zvyčajne staral o monitorovanie všetkých prichádzajúcich a odchádzajúcich správ. „A čo ak narazíme na niečo, čo sa nedá vysvetliť len anomáliami?“ spýtal sa opatrne. „Myslím tým... čo ak sa stretne s niečím, čo sme vôbec nečakali?“ Lýdia sa na neho pozrela, jej pohľad bol pevný, no zároveň chápací. „Na to sa musíme pripraviť. Čokoľvek sa stane, budeme musieť reagovať rýchlo a efektívne. To znamená, že každý z vás musí byť pripravený na

akúkoľvek eventualitu. Ak narazíme na niečo, čo nebude v súlade s našimi očakávaniami, budeme musieť improvizovať a prispôbiť sa.“

„To sme vždy robili,“ dodala Sarah so slabým úsmevom. „A vždy sme to zvládli.“

Miestnosť sa zľahka upokojila, no napätie stále viselo vo vzduchu. Lýdia vedela, že ich čaká niečo veľké, ale nikto z nich nemohol s istotou povedať, čo to bude. „Všetci ste súčasťou tejto misie, pretože ste tí najlepší v tom, čo robíte,“ povedala Lýdia. „Verím vo vás a verím, že túto misiu zvládneme. Musíme byť sústredení, musíme byť pripravení, ale predovšetkým musíme držať spolu. Ak budeme pracovať ako tím, dokážeme čeliť čomukoľvek, čo nás čaká.“ Keď Lýdia skončila, miestnosť na chvíľu stíchla. Každý člen posádky si uvedomoval závažnosť situácie a zodpovednosť, ktorá na nich ležala. No zároveň vedeli, že sú pripravení. Každý z nich prešiel náročným výcvikom, každý z nich vedel, čo je v hre. „Má niekto ešte nejaké otázky alebo pripomienky?“ spýtala sa Lýdia, dávajúc priestor na posledné diskusie pred tým, ako sa pustia do akcie. Nastalo krátke ticho, ktoré však nebolo prázdne. Bolo plné myšlienok, plánov a tichej rozhodnosti. Napokon, keď nikto nič nepovedal, Lýdia prikývla. „V tom prípade je to všetko. Pripravte svoje tímy na prechod cez horizont udalostí. O tri hodiny sa stretneme na mostíku.“

Posádka sa začala pomaly rozchádzať, každý sa vracal na svoje stanovište, pripravený na to, čo ich čaká. Lýdia zostala stáť v miestnosti ešte chvíľu, hľadiac na hologram čiernej diery, ktorá sa stále pomaly otáčala nad stolom. Vedela, že toto je len začiatok – začiatok niečoho, čo by mohlo navždy zmeniť osud nielen jej posádky, ale aj celého ľudstva.

Po skončení porady sa posádka *Obelisku* pomaly rozchádzala na svoje stanovištia. Napätie v miestnosti sa zmiernilo, ale zostalo prítomné, ako jemný tlak na hrudi, ktorý každý člen

posádky cítil. Lýdia Voss, hoci navonok pôsobila sebaisto, vnútorne stále cítila ťažobu zodpovednosti, ktorá ležala na jej pleciah. Keď posledný dôstojník opustil miestnosť, Lýdia sa vydala smerom k svojej súkromnej kajute. Prechádzala tichými chodbami lode, ktoré boli teraz len zľahka osvetlené, akoby samotná loď cítila, že posádka potrebuje pokoj pred veľkým výkonom. Zastavila sa na chvíľu pri jednom z veľkých okien, cez ktoré bolo vidieť temný vesmír. Čierna diera bola neviditeľná, pohlcujúca svetlo a vytvárajúca prázdno, ktoré ju obklopovalo. Bol to pohľad, ktorý by v iných vzbudzoval strach, no pre Lydiu mal aj istú fascináciu. Nakoniec prišla do svojej kajuty a s tichým povzdychom sa oprela o stenu. Miestnosť bola malá, ale útulná. Na stole ležalo niekoľko osobných vecí – stará fotografia jej rodiny, niekoľko kníh a zápisníkov, ktoré mala vždy so sebou, a malý suvení z jednej z jej predchádzajúcich misií. Lýdia si sadla na pohodlnú pohovku pri okne a pozrela sa na fotografiu, ktorú mala na stole. Bolo to jediné miesto, kde si dovolila ukázať kúsok svojej zraniteľnosti. Na fotografii bol jej otec, muž, ktorý bol pre ňu vzorom odvahy, múdrosti a neústupnosti. Stále si pamätala ten deň, keď ju prvýkrát vzal do vesmíru. Bolo to na palube starej lode, ktorá už dávno doslúžila, ale vtedy bola pre malú Lydiu miestom nekonečných možností. Jej otec bol kapitánom, ktorý vedel, ako viesť svojich ľudí, a bol rešpektovaný nielen pre svoje schopnosti, ale aj pre svoju integritu.

Jej otec, kapitán Marcus Voss, bol muž, ktorý mal vždy jasno v tom, čo je správne a čo nie. Vždy sa snažil byť príkladom pre ostatných a zároveň si udržať ľudskosť v situáciách, keď by iní stratili hlavu. Čierne diery boli pre neho fascináciou, ktorá ho prenasledovala celý život. Hoci bol kapitánom a vodcom, jeho srdce vždy patrilo výskumu a objavovaniu tajomstiev vesmíru. „Čierne diery sú ako samotný život, Lýdia,“ pámätá si to z čias, keď bola ešte dieťa. Sedeli spolu na palube ich rodinnej lode,

kde trávili letné prázdniny. Jeho hlas bol tichý, ale plný vášne. „Sú plné neznámeho, nepredvídateľného. Nikdy nevieš, čo sa v nich skrýva. Ale práve preto nás tak fascinujú. Ukazujú nám, akí sme v skutočnosti malí, a pripomínajú nám, že nie sme ani zďaleka všetko, čo vesmír ponúka.“ Tieto slová zostali v jej mysli navždy. Čierne diery boli pre jej otca viac než len vesmírne objekty – boli symbolom tajomstiev, ktoré čakajú na odhalenie. Fascinovali ho, ale zároveň si uvedomoval, aké sú nebezpečné. Nikdy sa nebál čeliť neznámu, ale vždy si zachovával pokoru pred silami, ktoré ani on nedokázal plne pochopiť.

Lýdia sa oprela na pohovke, zatvorila oči a nechala sa unášať spomienkami na jeho slová. „Vesmír je klamár,“ povedal jej raz, keď sa jej snažil vysvetliť, prečo je dôležité nikdy neprestať byť opatrný. „Ukazuje ti to, čo chceš vidieť, ale pravda je vždy skrytá niekde hlbšie. A čierne diery... tie sú tým najväčším klamárom zo všetkých. Sľubujú odpovede, ale môžu nás priviesť na úplný okraj šialenstva.“ Jej otec mal vždy zvláštny spôsob, ako veci vysvetliť. Bol to muž, ktorý veril v moc vzdelania, ale zároveň vedel, že nie všetky otázky majú odpovede. Práve jeho slová ju sprevádzali počas celej kariéry, pomáhali jej zvládať najťažšie rozhodnutia, ktorým musela čeliť. Čierne diery boli pre ňu symbolom toho, čo nikdy nedokázala úplne pochopiť, ale vždy chcela preskúmať. „Pamätaj si, Lýdia,“ pokračoval, keď jej raz vysvetľoval teóriu relativity a ako čierne diery ovplyvňujú čas a priestor. „Čierna diera nie je len ničotou. Je to miesto, kde sa všetko mení. Kde čas prestáva byť lineárny a stáva sa niečím... iným. Môže to byť začiatok, alebo koniec. Nikdy nevieš, čo sa stane, keď prekročíš jej hranicu.“ Tieto slová jej pripadali ako varovanie, ale aj ako výzva. Bola to paradoxná zmes strachu a túžby, ktorá ju viedla k tomu, aby sa nikdy neuspokojila s tým, čo už vie. Vždy sa chcela dozvedieť viac, vždy chcela preskúmať tie

najtemnejšie zákutia vesmíru, ktoré ostatní považovali za príliš nebezpečné.

Lýdia otvorila oči a pozrela sa znova na fotografiu svojho otca. V jej srdci sa miesili pocity obdivu, vďačnosti a hlbokého smútku, že už nie je medzi nimi, aby mohol byť svedkom toho, čo teraz prežívala. Ak by tu bol, určite by ju povzbudil a pripomenul by jej, že odvaha nie je absencia strachu, ale schopnosť čeliť mu. Jeho myšlienky o čiernych dierach jej teraz zneli v hlave ako nikdy predtým. „Čierna diera nie je len gravitačná pasca,“ hovoril jej. „Je to portál do neznáma. Niektorí vedci veria, že môže viesť do iných vesmírov, iných dimenzií. Možno je to miesto, kde všetko, čo vieme, prestáva platiť, a kde sa rodia nové zákony fyziky.“ Lýdia vedela, že tieto slová neboli len teoretické úvahy. Jej otec veril, že čierne diery majú potenciál odhaliť tajomstvá, ktoré by mohli zmeniť samotný základ ich chápania vesmíru. Ale tiež vedela, že on by nikdy nešiel do niečoho takéhto ľahkovážne. Bol by pripravený na všetko, dôkladne by zvážil každý krok, každý možný scenár. „Čierne diery sú paradoxné,“ povedal jej raz. „Sú to miesta, kde všetko končí, ale zároveň môžu byť bránami do nových začiatkov. Musíš byť pripravená na to, že všetko, čo si myslela, že vieš, môže byť zničené. Ale ak sa nevzdáš, môžeš nájsť niečo, čo nikto pred tebou nevidel.“ Lýdia si zhlboka vzdychla a oprela hlavu o operadlo pohovky. Cítila, ako jej myšlienky pomaly prechádzajú z minulosti do prítomnosti. Vedela, že jej otec by bol na ňu hrdý. Ale zároveň vedela, že by ju varoval, aby bola opatrná, aby sa nenechala uniesť zvedavosťou a túžbou po objavoch.

Prešla prstom po fotografii a potom ju položila späť na stôl. Musela sa sústrediť na to, čo ju čaká. Bola kapitánkou „*Obelisku*“, a to znamenalo, že musela byť pripravená čeliť neznámu so všetkou silou, ktorú v sebe mala. Ale tiež vedela, že nikdy nesmie zabudnúť na slová svojho otca. Čierna diera, ktorú mali

preskúmať, nebola len vedeckým objektom – bola to výzva, ktorá otestuje všetko, čo kedy vedela, a možno aj to, čo nikdy nepredpokladala, že bude musieť zvládnuť. Lýdia sa postavila, vyrovнала si uniformu a ešte raz sa pozrela na temný vesmír za oknom. Vedela, že jej otec by teraz urobil to isté – postavil by sa, nadýchol sa a čelil by neznámu so všetkou odvahou, ktorú v sebe mal. A to teraz plánovala aj ona. Znova sa obrátila k dverám kajuty, odhodlaná čeliť tomu, čo ich čaká. Bola pripravená, pretože vedela, že jej otec by ju podporil a veril by v jej schopnosti. Ale rovnako vedela, že musí byť pripravená na to, že nič nebude také, ako sa zdá. Pretože čierne diery, ako jej otec vždy hovoril, boli najväčšími klamármi vesmíru.

Obelisk sa ticho pohyboval hlbokým vesmírom, smerujúc k miestu, ktoré pre mnohých predstavovalo konečný bod všetkého, čo existuje – k čiernej diere, ktorá sa im teraz javila ako gigantický, temný vír, pohlcujúci všetko svetlo a hmotu v okolí. S každým ďalším kilometrom, ktorý loď prekonala, rástlo napätie medzi členmi posádky. Napriek ich technickému pokroku a dôkladným prípravám, bolo jasné, že sa blížia k hraniciam toho, čo bolo pre nich známe a bezpečné.

Lýdia Voss sedela na veliteľskom mostíku, oči upreté na hlavný displej, kde sa zobrazovali živé dáta z navigačných a senzorických systémov. Všetko bolo starostlivo monitorované a analyzované v reálnom čase, no čím viac sa blížili k horizontu udalostí, tým viac sa údaje začínali správať nepredvídateľne. Po prvýkrát od začiatku misie cítila, že kontrola nad situáciou sa jej začína vymykať z rúk. „Aká je aktuálna vzdialenosť od horizontu udalostí?“ spýtala sa pokojne, ale v jej hlase bola cítiť skrytá dávka napätia. Hlavný navigačný dôstojník, poručík Ivan Petrov,

okamžite reagoval a jeho prsty rýchlo tancovali po dotykovom displeji. „Sme približne päť miliónov kilometrov od horizontu, kapitánka,“ odpovedal. „Ale začínajú sa objavovať prvé anomálie. Gravitačné pole je silnejšie, než sme očakávali.“ Lýdia prikývla a zamračila sa. „Monitorujte to nepretržite. Každý výkyv, každú zmenu.“ Ethan Drayke, ktorý bol tiež prítomný na mostíku, stál pri jednom z bočných displejov, kde sa zobrazovali špecifické údaje o gravitácii a elektromagnetických poliach. Jeho tvár bola sústredená, no v očiach mal záblesk znepokojenia, aký u neho Lýdia videla len zriedkavo. „Niečo tu nesedí,“ zamrmlal skôr pre seba než pre ostatných, no Lýdia to okamžite zachytila. „Čo to znamená, Ethan?“ spýtala sa, hoci odpoveď tušila. Ethan sa k nej otočil a jeho pohľad sa stretol s jej. „Gravitačné pole sa správa zvláštne, ale nie len to. Elektromagnetické spektrum vykazuje výkyvy, ktoré sme predtým nevideli. Akoby sa čierna diera... prispôbovala.“ Lýdia sa nad jeho slovami zamyslela. „Prispôbovala?“ Ethan prikývol, no stále sa pozeral na displej, akoby hľadal niečo, čo by mu poskytlo viac odpovedí. „Áno, je to ako... keby reagovala na našu prítomnosť. To by ale nemalo byť možné. Čierne diery by mali byť konštantné, stabilné v ich pohlcovaní okolitej hmoty a svetla. Toto správanie... toto je úplne mimo normy.“

Lýdia cítila, ako sa jej napätie v hrudi zintenzívňuje. Vedela, že sa nachádzajú v oblasti, kde sa každá chyba môže ukázať ako osudná. Ale zároveň bola kapitánkou lode, ktorá mala za úlohu preskúmať to, čo bolo doteraz nepoznané. „Dokážeme s istotou povedať, čo spôsobuje tie výkyvy?“ Ethan zaváhal, potom pomaly pokrútil hlavou. „Nie, zatiaľ nie. Môže to byť kombinácia rôznych faktorov, alebo... niečo, čo sme doteraz neobjavili. Môžeme však očakávať ďalšie anomálie, čím bližšie sa dostaneme.“

V tej chvíli sa ozval zvuk alarmu. Na displejoch sa začali obja-

vovať nové dáta, ktoré zvyšovali ich znepokojenie. Petrov sa okamžite sklonil nad svoj displej a rýchlo analyzoval situáciu. „Kapitánka, detekujeme zmeny v časopriestorovej štruktúre,“ oznámil, jeho hlas bol tichý, ale pevný. „Zdá sa, že čas začína byť... nestabilný.“ Tieto slová padli na mostík ako bomba. Lýdia vedela, že časopriestorová deformácia bola jedným z najväčších nebezpečenstiev, ktorým sa mohli pri čiernej diere postaviť. Ak sa čas začal správať nestabilne, znamenalo to, že ich čakajú podmienky, ktoré môžu prekročiť hranice ľudského chápania a schopností. „Udržujte stabilizátory na maximálny výkon,“ rozkázala Lýdia, jej hlas bol teraz rozhodnejší. „Nemôžeme si dovoliť stratiť kontrolu nad loďou.“

„Stabilizátory sú aktívne, ale gravitačné vlny začínajú ovplyvňovať štruktúru samotného časopriestoru okolo nás,“ informoval Petrov. „Môže dôjsť k časovým posunom alebo dokonca k narušeniu reálnej synchronizácie našich systémov.“ Lýdia cítila, ako jej myseľ pracuje na plné obrátky. Každý člen posádky bol teraz v maximálnom nasadení. Vedela, že sa musia pripraviť na nepredvídateľné, na situácie, ktoré môžu prísť v priebehu sekúnd. Ethan sa k nej priblížil a ticho prehovoril. „Lýdia, musíme byť pripravení na všetko. Ak sa časopriestor začne ešte viac deformovať, môžeme naraziť na javy, ktoré nebudeme schopní okamžite pochopiť. Možno sa budeme musieť spoliehať na viac než len na naše nástroje.“ Lýdia prikývla, plne si uvedomujúc váhu jeho slov. „Máme k dispozícii dostatok energie na stabilizáciu, ak by došlo k ďalším anomáliám?“ Ethan prešiel rýchlym pohľadom po svojom displeji, prepočítavajúc všetky možnosti. „Mali by sme to zvládnuť, ale budeme na hranici.“

„To je všetko, čo potrebujem vedieť,“ odpovedala Lýdia, jej hlas bol teraz pevný a sústredený. Obrátila sa späť k Petrovovi. „Pripravte všetky systémy na okamžité zásahy. Chcem, aby každý bol pripravený na akúkoľvek situáciu.“ „Rozkaz, kapitán-

ka,“ odpovedal Petrov bez váhania. Loď Obelisk sa pomaly približovala k horizontu udalostí. Displeje po celom mostíku začali vykazovať čoraz nepredvídateľnejšie údaje. Zdanlivo stabilné hodnoty sa zrazu začali meniť, akoby sa celý systém, v ktorom sa nachádzali, začal rozpadávať na kusy a opäť sa skladať. Každý člen posádky na mostíku cítil, ako sa tlak zvyšuje. Cítili, ako sa im zrýchľuje pulz, ako im mozgy pracujú na plné obrátky, aby spracovali všetky informácie a pripravili sa na najhoršie. Lýdia si všimla, že niektorí z nich sa zhlboka nadýchli, snažiac sa udržať pokoj. Vedela, že musia zostať sústredení. Tu nebolo miesto pre paniku.

Ethan sa stále zameriaval na údaje o elektromagnetických výkyvoch, jeho čelo sa jemne krčilo, keď sa snažil rozlúštiť, čo všetko by tieto údaje mohli znamenať. „Lýdia,“ začal, „toto je... zvláštne. Mám pocit, že sa niečo mení v našej blízkosti. Niečo, čo nie je len obyčajný gravitačný vplyv.“

„Máš nejakú teóriu?“ spýtala sa, jej hlas bol tichý, ale napätý. Ethan zaváhal, potom pokrútil hlavou. „Nie som si istý. Ale tieto zmeny sú... akoby naša prítomnosť ovplyvňovala samotnú čiernu dieru. Ako keby nás ona sama... sledovala.“ Toto priznanie bolo ako chladný vietor, ktorý preletel mostíkom. Lýdia vedela, že sa blížila k niečomu, čo mohlo byť viac než len fyzikálny jav. Ale nemohla dovoliť, aby strach ovládol jej posádku. Museli zostať racionálni, sústredení. „Pokračujeme,“ rozhodla nakoniec, jej hlas bol neochvejný. „Musíme získať čo najviac údajov. Nemôžeme sa teraz zastaviť.“ Ethan prikývol, jeho zvedavosť a obavy sa miešali v chaotickom víre myšlienok. „Súhlasím. Musíme ísť ďalej.“ Lýdia znovu obrátila svoju pozornosť na hlavný displej. Displeje na mostíku blikali ako šialené, údaje sa neustále menili, a hoci to bolo neobvyklé a desivé, bola to tiež výzva, ktorú nemohli ignorovať.

Obelisk sa teraz nachádzal na hrane neznáma. Čierna diera